

TEKST: EFTELING
TEKENINGEN: JOB VAN GELDER

Hans en Grietje

... woonden met hun vader en stiefmoeder aan de rand van het bos. Omdat ze zo arm waren dat ze geen eten meer konden kopen, bedacht de stiefmoeder een plan om de kinderen in het bos achter te laten. Hans en Grietje liepen urenlang te dwalen. Net toen ze de moed wilden opgeven, zagen ze door de bomen een kleurrijk huisje, gebouwd van snoep.

In de Esteling

Hans en Grietje vind je sinds 1955 in het Sprookjesbos.

Weet jij dit...?

Waarmee is het tuinpad naar het huisje van de heks belegd?

Het antwoord lees je in het sprookje of op pagina 314-316!

Er was eens een arme houthakker die met zijn vrouw en twee kinderen, Hans en Grietje, aan de rand van een groot bos woonde. De vrouw was de stiefmoeder van de kinderen. Hans en Grietje vonden haar niet aardig. Als hun vader in het bos hout ging hakken, moesten ze van haar heel hard werken.

Het waren slechte tijden. Al werkte vader alle dagen, hij verdiende niet genoeg met houthakken. Op een avond, toen de kinderen al naar bed waren, zei hij tegen zijn vrouw: ‘Al ons geld is op en we hebben bijna geen eten meer. Ik weet niet hoe het verder moet.’

‘We kunnen de kinderen morgen achterlaten in het bos, zodat ze de weg naar huis niet meer kunnen vinden,’ zei zijn vrouw.

‘Dat kun je niet menen!’ riep de houthakker.

Maar zijn vrouw zei bits: ‘Heb jij soms een beter idee?’

Hans en Grietje hadden alles gehoord. Grietje moest zachtjes huilen. Hans legde troostend zijn arm om haar schouders.

‘Ga maar lekker slapen, zusje. Ik heb een plannetje!’

Midden in de nacht, toen iedereen sliep, sloop hij de deur uit. Hij vulde zijn

broekzakken met de witte kiezelsteentjes op het tuinpad. Daarna ging hij weer vlug naar bed.

De volgende ochtend vertrokken ze al vroeg om hout te sprokkelen in het bos.

‘Kom Hans, doorlopen!’ riep de houthakkersvrouw.

Hans bleef expres wat achteraan lopen en liet om de paar meter een kiezelsteentje op de grond vallen. Zo maakte hij een lang spoor van witte steentjes. Diep in het bos stopten ze.

‘Rust hier maar lekker uit,’ zei hun stiefmoeder.

Hans en Grietje vielen in slaap. Toen ze wakker werden, waren ze weer alleen. Het werd al donker. Grietje bibberde: ‘Ik weet de weg naar huis nooit meer te vinden.’

‘Maar ik wel!’ zei Hans. ‘Kijk maar...’ In het licht van de opkomende maan zag Grietje zijn spoor van kiezelstenen glanzen als edelstenen. Ze hoefden het maar te volgen en ja hoor, na een poosje waren ze weer thuis.

Een paar weken later was het eten weer bijna op. Hans en Grietje hoorden hun stiefmoeder zeggen: ‘Morgen nemen we de kinderen nog verder mee het bos in. Zo ver dat ze de weg nooit meer terug zullen vinden.’

Vader stribbelde tegen, maar zijn vrouw luisterde niet naar hem. Die nacht wilde Hans weer kiezelsteentjes verzamelen, net als de vorige keer. Maar de deur zat op slot en hij kon niet naar buiten. Toen kreeg de slimmerik een ander idee. De volgende dag maakte hij een spoor met het broodje dat hij had meegekregen. Grietje deelde haar broodje met Hans en daarna vielen de kinderen in slaap. De zon stond al laag toen ze wakker werden. Hun ouders waren weer weg, dus Hans ging meteen op zoek naar de broodkruimels.

‘Ik vind mijn spoor nergens meer! Ik denk dat de vogels alle kruimels hebben opgegeten,’ riep hij naar Grietje.

En zo was het. De hele nacht dwaalden de kinderen door het bos. Ze

waren moe, hongerig en heel verdrietig. Tegen de ochtend zagen ze plotseling het dak van een huisje dat achter een dikke eik verscholen lag. En het was niet zomaar een huisje! Het dak was gemaakt van pannenkoeken en op de gesuikerde muren zaten krakelingen en speculaas. Op het muurtje van brooddeeg stonden heerlijke taarten. Er waren zelfs limonadefonteinen!

‘Zie je dat, Grietje? Een huis van snoep en koek!’ Hongerig brak Hans een stukje van het pannenkoekendak af. Ook bij Grietje liep het water in de mond: ‘Oh, kijk, het tuinpad is gemaakt van koekjes.’

Ze propte er een paar in haar mond. Plotseling hoorden ze een luid geblaas: ‘Wreeew!’ Het was een zwarte kat. Hij stak zijn kop uit een raampje van het huisje. Meteen daarna ging er een luikje in de voordeur open. Een krakerige stem zei:

Knibbel knabbel knuisje

Wie knabbelt er aan mijn huisje?

Wat een schrik! Een oud, krom vrouwtje met een rond brilletje op haar haakneus keek nieuwsgierig naar buiten. Hans antwoordde snel, met zijn mond vol karamel:

Het is de wind

Jan de wind

Die uw huis zo heerlijk vindt

De deur ging piepend open en het vrouwtje kwam tevoorschijn. Gelukkig sprak ze vriendelijk: ‘Kijk nou, wat een uitgehongerde, magere kindjes! Kom toch binnen. Ik ben net pannenkoeken aan het bakken.’

Dat lieten Hans en Grietje zich natuurlijk geen twee keer zeggen en ze stapten naar binnen. Opeens duwde de oude vrouw de deur met een smak dicht –BAM! – en deed de grendel erop – PATS! – Ze greep Hans vast en lachte vals: ‘Hihaa! Ik heb jullie te pakken. Er zijn hier helemaal geen pannenkoeken, behalve die op mijn dak, natuurlijk.’

‘Laat me los!’ riep Hans.

‘Laat hem los!’ gilde Grietje.

Maar het oudje kraste: ‘O, nee! Vanaf nu zijn jullie van mij! En als jullie het nog niet doorhadden: ik ben een heks! Hihaa!’

De heks sloot Hans op in een hok met tralies. ‘Zo. Blijf daar voorlopig maar zitten. Je moet eerst goed dik worden, want dan smaak je veel lekkerder.’

Had Grietje de heks goed verstaan? Moest haar broertje lekker smáken? Alsof de oude vrouw haar gedachten kon raden, snauwde ze: ‘Ja meisje, er gaat niets boven een heerlijk gebraden knulletje.’

De dagen daarna moest Grietje hout sprokkelen, vloeren boenen en eten koken. Al dat eten was voor Hans, die dikker en dikker werd. Elke dag wilde de heks Hans in zijn wijsvinger knijpen om te voelen hoe dik hij al was. Gelukkig had de heks slechte ogen. Ze zag niet dat Hans, die

al behoorlijk dik werd, telkens een dun kippenbotje tussen de tralies door stak.

‘Nog steeds te mager!’ riep ze dan. ‘Grietje, domme meid. Bak nog wat meer spek voor je broer. Hij moet écht dikker worden.’

Een tijdje later vond de heks het opeens welletjes. ‘Het is mooi geweest. Dan eet ik vanavond maar een máger lapje jongetjesvlees. Grietje, dom kind, gooi eens wat meer hout op het vuur. De oven moet goed heet zijn!’

Grietje schrok. De tranen stroomden over haar wangen. Daardoor lukte het haar niet om het vuur goed op te stoken. De heks werd ongeduldig: ‘Ik zal zelf eens laten zien hoe dat moet. Aan de kant, domme gans!’

Die woorden maakten Grietje opeens verschrikkelijk kwaad. Toen de heks zich voorover boog om in het vuur te poken, nam Grietje een

aanloop...BAM! Met al haar kracht duwde ze de gemene heks de oven in. Meteen sloot Grietje het deurtje.

‘Hoera! Goed gedaan!’ juichte Hans. Wat was hij trots op zijn zusje. Ze bevrijdde hem en lachend vielen ze elkaar in de armen.

‘Ik heb nog een verrassing voor je, Hans.’ Ze gingen naar binnen en Grietje opende een la. ‘Kijk eens wat ik gevonden heb?’

De la lag vol met prachtige edelstenen.

‘Oh...’ was het enige dat Hans uit kon brengen. Snel stopte hij zijn broekzakken zo vol als hij kon. ‘Dat is wel wat anders dan die kiezelstenen van ons tuinpad.’

Grietje deed de rest van de edelstenen in haar schortje. ‘En nu vlug naar huis,’ zei ze.

Op goed geluk begonnen ze te lopen. Zo kwamen ze bij een brede rivier. Een vriendelijke witte zwaan bracht hen naar de overkant. Toen wisten ze ineens waar ze waren. Ze waren heel dicht bij huis! Vader zag hen aankomen en holde op hen af. Hij huilde van geluk.

‘O, ik schaam me zo dat ik jullie in de steek heb gelaten! Ik had er zelfs zo’n spijt van, dat ik jullie stiefmoeder voorgoed heb weggestuurd. Ik wil haar nooit meer zien!’

Toen lieten Hans en Grietje de edelstenen zien. ‘Kijk vader, al onze geldzorgen zijn voorbij!’

‘Wat geweldig,’ zei de houthakker. ‘Maar het mooiste is dat ik jullie terug heb.’

En met zijn drieën leefden ze nog lang en heel gelukkig...

